

Бѣлы ненкы по зрынца-та
Катъ триндафелъ оленъ.

Да та пытахъ, сладко либе,

Да ли помнишъ катъ ми рече

Съ твой-тѣ сладки ѹстица:

Да са левимъ мы до гроба,

Да прѣвждатъ нераздѣли

Наш-тѣ клетнъ сьрдчица.

— — 0 — —

(Савоухъ Олсуна Бениъ шѹ сьрдниъ.)

Вора са инва, мило либе, сьзнице изгрѣва,

Конь-та ма чака, сладко пале, на пѣть да трзгнѣ.

Ахъ, развѣди са, мило а., стани погледай

Птички-тѣ пѣвѣ-тѣ, с. п., мене ни прошатъ.

Ахъ, излѣз', излѣз', м. а. да по та видѣж,

Дор' не сьмѣ трзгнѣлѣ, с. п. на пѣть да нѣж.

Ахъ, излѣз', излѣз', м. а. кар' на прозорцы,

Съ конце шѣ мнѣж, с. п., там' да та сварѣж.

На твоѣ погледъ, м. а., да са ѹгледамъ,

И въ сьрдце-то си с. п., да та здравнемъ.

Ще ли ма помнишъ, м. а., като замниж?

Ще ли ма ждалишъ, с. п., ако загниж?

Азъ тиб' шѣ мьслаж, м. а., гдѣ-то да вѣдѣж,